Lucie Štáfová

HR bizár

Jak přežít v práci a nezbláznit se

to nevymyslíš!

GRADA®

GRADA®

Lucie Štáfová

HR bizár

Jak přežít v práci
a nezbláznit se

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Lucie Štáfová

HR bizár – To nevymyslíš!

Jak přežít práci a nezbláznit se

Vydala Grada Publishing, a. s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 679. publikaci

Odpovědný redaktor Lenka Zajíčková
Grafická úprava a sazba Robert Prokopec
Návrh a zpracování obálky Robert Prokopec
Foto na obálce z archivu autorky
Počet stran 216
První vydání, Praha 2026
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2026

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-271-8620-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-8619-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-6112-6 (print)

OBSAH

O AUTORCE 7

ÚVOD 9

1 ZE ŠKOLNÍ LAVICE DO DŽUNGLE 13

2 ZÁKONY DŽUNGLE A JAK PŘEŽÍT V PRÁCI 23

3 ŽIVOTOPIS, KTERÝ PŘEŽIJE ČTYŘI VTEŘINY 33

4 ZÁKULISÍ POHOVORŮ A BIZARNÍ PŘÍBĚHY 45

5 PENÍZE NEJSOU SPROSTÉ SLOVO – JAK SI ŘÍCT O VÍC 83

6 KDYŽ ŠÉF SMRDÍ VÍC NEŽ KOLEGA 101

7 SEXUÁLNÍ OBTĚŽOVÁNÍ NEBO FLIRT? 119

8 HR POD LUPOU. KDO ZA TÍM STOJÍ? 139

9 TOXICKÁ ATMOSFÉRA, JAK SE NEOTRÁVIT A ŠIKANA 159

10 KDYŽ SE VÁS CHCE FIRMA ZBAVIT A VY TO NEVIDÍTE 173

11 TIPY A TRIKY Z PRACOVNĚ-PRÁVNÍHO SVĚTA 189

12 ZÁVĚR: PRÁCE SNŮ EXISTUJE. MOŽNÁ 211

13 BIBLIOGRAFIE 213

O AUTORCE

Lucie Štáfová je kariérní poradkyně, zakladatelka projektu Tips-4work. Od roku 2013 se pohybuje v oblasti HR a recruitmentu. Profesní zkušenosti sbírala v korporátním prostředí i v menších firmách, mimo jiné ve společnosti IBM. Postupně si začala všímat, že mnoho situací, které lidé v práci berou jako normální, normální vůbec nejsou a rozhodla se o nich začít mluvit nahlas.

Právě z této potřeby vznikl projekt Tips4work. Od roku 2023 se mu věnuje naplno a pomáhá lidem lépe se orientovat ve světě práce, uspět u pohovorů, napsat lepší životopis. Zároveň firmám ukazuje, jak vytvářet prostředí, kde se lidem dobře pracuje.

Když začala na sociálních sítích otevřeně mluvit o pracovních absurditách, špatných pohovorech, toxických šéfech i situacích, které si zaměstnanci často nechávají pro sebe, lidé ji začali sledovat ve velkém. Dnes její vtipná i edukativní videa o vážných pracovních tématech sledují desetitisíce lidí. Z jejích videí postupně vznikla série HR Bizár a příběhy označené „opravdu se stalo". Lidé jí začali posílat vlastní zkušenosti z práce – někdy vtipné, jindy absurdní, bolestivé nebo těžko uvěřitelné. Často nešlo jen o krátké historky, ale o dlouhé příběhy s pokračováním, emocemi i tím, jak celá situace dopadla. Právě z nich vznikla tato kniha.

Některá z jejích videí se stala součástí vysokoškolské výuky. Byla hostem podcastu Seznam.cz, zúčastnila se kulatého stolu v Parlamentu ČR na téma *mladí na trhu práce* a Evropská unie ji zve na

konference zaměřené na zaměstnanost, sociální práva a budoucnost práce, například na European Employment and Social Rights Forum v Bruselu. Kromě individuálních konzultací vede workshopy a školení pro jednotlivce, firmy i univerzity.

V knize HR Bizár najdete smích, pláč, pracovní absurditu i praktické tipy a triky, jak se z práce nezbláznit. Některé příběhy vás pobaví, jiné překvapí a některé možná naštvou. Všechny ale připomínají jednu důležitou věc: pokud si někdy říkáte „Tohle přece nemůže být normální“, pravděpodobně v tom nejste sami.

Video autorky ke knize:

ÚVOD

Sedíte na pracovním pohovoru, snažíte se působit klidně, profesionálně, možná i trochu sympaticky. V hlavě si přehráváte naučené odpovědi na otázky typu:

- Kde se vidíte za 5 let?
- Jaké jsou vaše slabé stránky?
- Proč chcete pracovat právě u nás?

Kontrolujete držení těla, hlídáte si tón hlasu a přemýšlíte, jestli se usmíváte dost, ale ne zase moc. Je to tu, pohovor začíná a personalista vám položí první otázku:

„Jaké zvíře byste chtěla být?“

Na chvíli zaváháte – ne proto, že by to byla hluboká filozofická otázka. Spíš proto, že vůbec netušíte, co je správná odpověď. Jestli personalista hledá lva, delfína nebo ideálně zlatého retrívra, který bude nadšeně vrtět ocasem nad každým úkolem.

„Kočka,“ odpovíte nakonec.

Majitel firmy se pousměje.

„Takže šelma?“

Krátké ticho.

„To bychom si moc nerozuměli. My jsme totiž malá firma.“

V tu chvíli je rozhodnuto, protože nezáleží na zkušenostech, ani na tom, co umíte a proč jste sem přišli. Během pár vteřin jste se změnili na člověka, který nezapadne do kolektivu, protože působí moc ambiciózně, sebevědomě. Prostě moc… (dosaďte si cokoliv).

Vítejte v pracovním světě!

V tomto prostředí někdy nerozhodují jen schopnosti, ale zvláštní dojmy, ego, sympatie a firemní astrologie převlečená za moderní HR. A právě v tomhle světě si většina z nás buduje kariéru s představou, že když bude člověk pracovitý, schopný a férový, mělo by to nakonec stačit.

Pracovní kariéra má zvláštní tempo. Je to něco mezi sprintem a blouděním. Člověk má pocit, že musí neustále něco dokazovat, posouvat se dál, nezůstat stát na místě, a přitom si často není jistý, kam vlastně běží a proč zrovna tímhle směrem. Mohlo by se zdát, že pracovní život je hlavně absurdní tragikomedie: trocha chaosu, pár pasivně agresivních e-mailů a občas někdo zasyčí na poradě jako přehřátá konvice.

Bohužel ne všechno je vtipná tragikomedie.

Pojďme se podívat na příběh, který už nepůsobí jako kancelářská fraška, ale spíš horor, jen bez duchů a v hlavní roli s HR oddělením. Isabel pracovala jako asistentka pedagoga ve škole, kterou raději nebudeme jmenovat. Vůbec na tom vlastně nezáleží, protože podobné příběhy se neodehrávají jen ve školách. Najdete je všude: v nemocnicích, kancelářích, skladech, restauracích i korporátech, kde vás u recepce vítají motivační slogany, zatímco o patro výš někdo sedí na toaletách, vyčerpaně projíždí TikTok a hledá tam odpověď na otázku, proč se kvůli práci cítí tak mizerně.

Ve škole pracovaly dvě asistentky pedagoga. Isabel a Hana. Od samotného nástupu Isabel bylo cítit, že něco není v pořádku. Jednoho dne si Hana pozvala Isabel do sborovny. Hana tam seděla nachystaná i s kolegyní, která jen tiše seděla, ale svým mlčením Hanu jen

ve všem podporovala. Hana se opřela do židle a spustila: „Napsali jsme do knihy hříchů záznam, a jestli se to bude ještě jednou opakovat, letíš."

Isabel vůbec netušila, o čem je řeč.

„Na tu práci nemáš a na to, že tady máme postižené děti, mi přijde, že jsi jako jedna z nich. Sama bys potřebovala asistenta. Mě prostě sere, že máš vyšší plat než já za to hovno, co tady děláš," pokračovala Hana.

A najednou jsme u tématu, které rozkládá polovinu pracovních kolektivů, i když o něm skoro nikdo otevřeně nemluví. **Peníze.** Jenže tohle byl teprve začátek.

Další den jeli zaměstnanci na akci do domova seniorů. Isabel dorazila v elegantní mikině a černých džínách. Normální kolega by maximálně řekl: „Hele, příště se ohákni trochu víc společensky." My tady ale máme Hanu, která má k normální pracovní komunikaci asi tak blízko, jako tiskárna k bezproblémovému fungování ve chvíli, kdy ji nejvíc potřebujete.

> „Takhle chceš jít do důchoďáku? Máš vůbec něco na převlečení, nebo tam budeš dělat ostudu?" Isabel už toho měla dost a šla za ředitelkou. Tím se samozřejmě všechno ještě zhoršilo.
>
> Druhý den vtrhla Hana do třídy plné dětí, do prostředí, kde se mají učit bezpečí, respektu a důstojnosti, a spustila: „Tak ty si budeš chodit stěžovat? Já jsem ti jen slušně řekla, že se sem nehodíš. Jinde by se s tebou nepárali a vyhodili by tě na hodinu!" Pak přišel křik, vulgarismy, ponížení a ve finále ji silně a bolestivě zmáčkla zápěstí a odešla. Isabel se klepala, bylo jí na zvracení. Nejhorší bylo, že kolem stáli další lidé a neudělali vůbec nic. Teprve pak mi Isabel napsala:
>
> „Je tohle bossing? Co mám dělat? Mám odejít? Má právo mě vůbec hodnotit?"

Právě v tuto chvíli mi došlo, proč tahle kniha musí vzniknout. Příliš mnoho lidí dnes chodí do práce s pocitem, že problém jsou oni sami. Vznikla proto, že podobných příběhů existují stovky, možná tisíce. Jsou skutečné, syrové, trapné, absurdní, někdy až směšné, jindy tak nepříjemné, že člověku ještě večer běží hlavou. Nečekají vás jen historky, u kterých si řeknete:

„Tohle snad ani není možné!“

Najdete tu smích i slzy, absurdní a bizarní situace, ale i tipy a triky, jak z těchto příběhů vybruslit. **Vítejte v pracovním bizáru.**

Tohle je HR pro lidi a pro společnosti, které to chtějí dělat líp.

1 ZE ŠKOLNÍ LAVICE DO DŽUNGLE

Škola nás naučí spoustu věcí. Bohužel většinou ne to, co v práci opravdu potřebujete. Nikdo vám nevysvětlí, jak si říct o vyšší mzdu, proč je dovolená ve zkušební době špatný nápad, nebo proč se někdy vyplatí tvářit, že chápete, i když nechápete vůbec nic. Svět práce má svoje vlastní pravidla, nepsaná a často úplně absurdní.

V této kapitole zjistíte, jak moc se liší realita od školní lavice a proč jsou očekávání zaměstnavatelů jiná, než jste si mysleli. Ukážeme si chyby, které lidé dělají, a také situace, o kterých se nahlas nemluví, ale rozhodují o tom, jestli uspějete. Vítejte v džungli jménem práce, ve hře, která není fér, ale pravidla se dají naučit.

„Svět práce je džungle plná nepsaných pravidel a přežije ten, kdo se učí rychle, komunikuje chytře, chrání si hranice a přestane věřit mýtům o kariéře."

Pamatujete si na poslední den školy?
Spoustu lidí si myslí: „Super, konec školy, začnu si užívat života a už se konečně nebudu muset nikdy nic učit." Realita? Ten slavnostní papír, který jste dostali do ruky, není žádná vstupenka do ráje bez domácích úkolů. Je to spíš lístek na další úroveň hry a do dalšího kola vzdělávání, akorát pravidla jsou mnohem méně jasná a učitel vám je většinou ani nevysvětlí. Ve škole byl rozvrh, sylabus a jasný návod, jak získat jedničku. Ve světě práce? Žádné osnovy, žádný manuál a minimum zpětné vazby. Pokud čekáte, že vám někdo krok za krokem vysvětlí, jak to tu chodí, nejspíš budete zklamáni.

1.1 Vítejte v džungli plné nepsaných pravidel

Ve školních lavicích nás naučí spoustu věcí. Víme, kdy vládli Jagelonci a ve kterém roce byla bitva na Bílé hoře. Brilantně zvládneme skok přes kozu s elegantním dopadem a někteří z nás dokonce zvládnou derivace a integrály. Jenže kde, jak a dokdy správně zadat roční plán dovolené v mzdovém systému zaměstnavatele, tak o tom nepadlo ani slovo. V hodinách slohu jsme trénovali, jak napsat úvahu o Jiráskovi, ale ne jak napsat email dodavateli, který vás vytáčí do nepříčetnosti.

1.2 Jak nezničit vztahy jedním KLIKNUTÍM

Z vlastní zkušenosti vím, jak snadno může člověk něco podcenit. V jednom z předchozích zaměstnání jsem měla na starosti spolupráci s dodavateli, kteří nám posílali kandidáty na volné pozice. Jednoho dne jsem si dovolila jednomu pánovi z agentury napsat e-mail, že jeho kandidáti nejsou adekvátní na dané pozice, a dokonce jsem mu v naprosté slušnosti vysvětlila proč. Řekla jsem si: „Jsem upřímná, sdělím mu fakta, pomůžu mu zlepšit se v jeho práci." Realita?

Druhý den mě zval nadřízený na kafe. Znělo to mile, ale ve skutečnosti to byla přátelská poprava. Oznámil mi, že si na mě dodavatel stěžoval a nazval mě… no, slušně řečeno krávou. Můj nadřízený

byl vždycky až moc upřímný a řekl mi, jak to doopravdy je. Na nic si nikdy nehrál, což se mi na jednu stranu líbilo a na druhou někdy dost bolelo. Výsledek našeho přátelského posezení? Nepomohla jsem nikomu, naopak jsem dostala přes prsty já s tím, že dodavatel je pán, i když stojí za houby. Já jsem prostě jen pěšák, který se podle toho musí chovat, držet se v koutě a být rád, že je vůbec ve hře.

Nestačí mít pravdu. Musíte ji umět podat citlivě tak, aby nezpůsobila explozi. Stejně tak se naučte nadechnout, zavřít notebook a počkat, až opadnou emoce, než kliknete na tlačítko Odpovědět.

1.3 Ve škole platí jasná pravidla. Něco nevíte, zvednete ruku

V práci to funguje trochu jinak. Zvednout ruku neznamená nic, pokud zrovna nejste na schůzce v Teams. Zvedáním ruky v kanceláři nebo u výrobní linky maximálně přitáhnete pohled kolegy, který se s nechápavým pohledem po pár vteřinách otočí zpět ke své práci. Kde tedy získáte odpovědi na otázky, které vás pálí? Google se stane vaší novou učebnicí (nebo ještě lépe umělá inteligence), ta vám odpoví bez zvedání obočí a bez věty: „A to sis fakt nemohl zjistit sám?“ Hlavně se neptejte šéfa. Ten buď nemá čas, nebo v horším případě se jako šéf jen tváří, ale o správném vedení lidí nemá žádné povědomí. Nedočkáte se od něj praktické rady, motivace ani pochvaly. Tohle téma si budeme blíže vysvětlovat v další kapitole.

1.4 Známky a přestávky? Zapomeňte.

Přichází nová liga hodnocení: KPIčka[1], termíny, kvartální cíle a excelové tabulky, které rozhodují o tom, jestli se budete usmívat u výplatní pásky, nebo dostanete milý dáreček v podobě vytýkacího dopisu.

Milá věta z pohovoru: „U nás máte prostor pro kreativitu!" tedy v překladu znamená: „Udělej přesně to, co chci, a jestli ti po osmi hodinách a pěti schůzkách zbude pět minut, klidně buď kreativní." Ve škole bylo jasné, co je jednička a co čtyřka. V práci? Můžete mít pocit, že jste odvedli skvělou práci a pak vám někdo vysvětlí, že to stejně nestačí.

Nebojte, svět práce není úplně bez slitování, protože přestávky vám garantuje zákon. Ale jak to vypadá v praxi, to je trochu jiný příběh. Některé společnosti mají přestávky na píchačku, jiné na dobré slovo.

1.5 Nejčastější omyly

1.5.1 Přesčasy = vyšší pozice

Možná si říkáte, že pokud budete pracovat od rána do večera, určitě si toho všimnou a odmění vás povýšením. Bohužel to je velký omyl. Společnosti většinou netleskají těm, kteří tráví v práci celé mládí, ale těm, kteří dokážou dodat výsledky rychle a jsou efektivní. Dlouhé přesčasy vám přinesou pověst spolehlivého pracovníka, kterému přidají víc práce. Stanete se tím, který neumí říct dost, protože neví, jak to ve skutečnosti chodí. To znamená ještě víc práce, protože jste

1 **KPIčka (Key Performance Indicators)** jsou konkrétní ukazatele, podle kterých se měří výkon – jednotlivce, týmu nebo celé firmy. Pomáhají odpovědět na otázku, jestli se daří plnit cíle, nebo se jen „něco dělá". Může jít například o počet uzavřených obchodů, rychlost vyřízení požadavků nebo spokojenost zákazníků. Dobře nastavená KPIčka dávají práci směr a jasná očekávání, špatně nastavená naopak vytvářejí tlak na čísla bez reálného smyslu.

ten, co nikdy neřekne ne, což je nejrychlejší cesta ne k povýšení, ale spíš k vyhoření.

Naučte se odmítat práci bez smyslu a raději dělejte něco, co vás posune vpřed.

1.5.1 Deset let v jedné společnosti = znamení loajality. Nebo taky ne

Můžete dělat stále stejnou stereotypní práci a už se nikam neposouvat. Znáte prostředí, společnost a už vás nic nerozhodí. Ještě před pár lety by vám za to personalisté poslali pomyslný potlesk a možná i přidali hvězdičku za věrnost. Časy se mění a spolu s ní i pravidla hry.

Spousta lidí si myslí, že **neodcházím = jsem loajální**. Ve skutečnosti to znamená **bojím se změny**. Strach začínat znovu, učit se nové věci nebo vystoupit z prostředí, které je sice dávno nepřestalo naplňovat, ale alespoň ho dobře znají.

V dnešní době, kdy se trh mění rychleji než algoritmus Instagramu, je schopnost učit se, adaptovat a růst mnohem cennější, než deset let na jedné židli.

Zajímavostí je, že v některých zemích už tenhle posun berou úplně automaticky. Psala mi jedna sledující z Rakouska, že její manžel byl na pracovním pohovoru a personalista se prý upřímně podivil, že ve stejné společnosti vydržel dva roky. V Česku by za to člověk sotva dostal firemní hrnek a pozvánku na vánoční večírek. Tam už to ale vnímají jinak.

Není nutné měnit zaměstnání každé dva roky, ale je nutné měnit sebe a své dovednosti, zkušenosti a pohled na trh.

„Dlouhý pobyt na jednom místě není jistota růstu, ale riziko zakořenění."

1.5.1 Mzdu mi navýší sami od sebe

Možná věříte, že pilnou prací a děláním všeho podle pravidel, si šéf všimne vašeho úsilí a přidá vám. Realita? Většina manažerů má tolik starostí a práce, že na vaše přání nepomyslí ani na Vánoce, když se rozdávají dárečky. Pokud si myslíte, že vám každoročně přistane na účtu pár tisíc navíc jen tak, protože jste věrní a chodíte do práce, musím vás zklamat.

„Nováček se ptá, kde je kuchyňka a bere víc než ten, kdo zná celou budovu."

1.5.1 Tituly a certifikáty jsou vstupenka ke smysluplné práci

Říkáte si, čím víc titulů a kurzů, tím lepší práce. Ano, diplom vám opravdu může usnadnit a otevřít dveře k lepší práci, ale rozhodně vám nepostaví celou kariéru.

Typický příklad? Student, který právě vyšel ze školy, v kapse čerstvý titul a v hlavě představa, že společnosti na něj čekají s otevřenou náručí a mzdou tak vysokou, že bude muset googlit, jak se daní luxusní jachty. Jenže ouha. Realita mu rychle vysvětlí, že titul je startovní čára, ne cílová rovinka. Společnosti dnes víc než diplom hledají schopnosti, výsledky a to, co dokážete přinést. Než začnete sbírat kurzy jako Pokémony, zamyslete se, co vám to reálně dá do praxe.

tip Tituly a certifikáty vám mohou usnadnit start, ale nejsou zárukou úspěchu ani smysluplné práce. Důležitější než papír je schopnost učit se, řešit problémy, přinášet výsledky a adaptovat se na různé změny.

1.5.1 Nejkrásnější dveře se otevírají těm, kteří čekají

Stačí být loajální a hodně makat, potom přijde povýšení samo. Krásná a nereálná představa. V dnešní době se úspěch netvoří tichou loajalitou, ale proaktivitou. Pokud o sobě nedáte vědět, nikdo nebude přemýšlet nad tím, kam vás posunout. Čekat se vyplatí na nástupišti, než přijede vlak, ne v kariéře.

Nabídněte svou pomoc u zajímavých projektů a ukažte svoje ambice. Kdo si počká, ten se dočká… akorát tak průměrné mzdy. Prodejte svoje dovednosti, úspěchy a vize.

„Nejhezčí dveře se otevírají,
když přestanete čekat."

1.5.1 Podnikání je svoboda a práce z pláže

Možná vás láká představa, že opustíte zaměstnání a začnete podnikat, budete mít svobodu a dělat přesně to, co vás baví. V první řadě je nutno dodat, že podnikání negeneruje peníze okamžitě, je to tvrdá a náročná práce. Můžete si zvolit, v čem chcete podnikat, ale neočekávejte výsledky a peníze hned. V druhé řadě začátky podnikání první měsíce (někdy roky) jsou spíš o plánování, počítání, účtech, daních, fakturách a nekonečných tabulkách v Excelu. Do toho stres, jestli vyjdete s penězi, a dlouhé hodiny práce nejen přes den, ale i po nocích.

Instagramové fotky lidí, co pracují z pláže? Jasně, vidíte notebook, drink a moře, ale nevidíte, že předtím seděli u laptopu 12 hodin, řešili klienta, který nezaplatil, a přemýšleli, z čeho zaplatí odvody. Podnikání je super, ale není pro každého. Vyžaduje disciplínu, odolnost a vytrvalost, ale hlavně schopnost zvládat nejistotu, protože jeden měsíc vyděláte více a někdy méně.

Tip: Začněte chytře. Podnikat můžete začít už při práci, a jak se vám rozjede podnikání, můžete se mu věnovat naplno. Než skočíte do podnikání, ujasněte si, čeho chcete dosáhnout a proč.

1.5.1 Vyhoření je čistě váš problém

Možná si myslíte, že stres, tlak a spoustu přesčasů patří k cestě za úspěchem. Vyhoření je v Česku stále vnímáno jako osobní problém, a když se zhroutíte, společnost si za vás najde náhradu. Měla jsem spoustu klientů, kteří odešli z práce, jenom proto, že byli přepracovaní a dostali se do fáze vyhoření. Můžete dostat bonus, prémie i voucher do lázní, ale nikdo vám nezaplatí zničené zdraví a taky

- roky, kdy jste fungovali jen na autopilota;
- dny, kdy jste nebyli schopní vstát z postele;
- a ztracenou radost z práce, která vás kdysi naplňovala.

Tohle všechno je cena, kterou si většina lidí uvědomí až zpětně, když sedí u psychoterapeuta a říká, že je přestalo bavit žít.

Vyhoření není známka úspěchu, ale špatně nastavených hranic. Naučte se odpočívat a říkat dost. Naučte se mít hranice, než bude pozdě!

1.5.1 Ideální práce existuje

Jednou za mnou přišla sestra a říká: „Končím v práci." Ptám se, proč? „Protože se vedoucí chová příšerně a tohle chování nemám zapotřebí."

Na jednu stranu má sestra pravdu a šéf, který se neumí chovat, je problém. Práce pod toxickým vedením dokáže člověka vyždímat rychleji, než osmihodinová směna v pekárně v červenci. Na druhou stranu jí říkám: „Hele, všude je něco a úplně růžový to nebude

nikde.“ Je dobré vědět jednu věc: ani v ideální práci nebude každý den dokonalý. Občas se objeví špatná nálada, chaotický projekt nebo kolega, který má hlasitější smích než váš budík, a to je normální. Perfektní práce, ve které vás baví úplně všechno, prostě neexistuje. Něco vás baví více a něco méně.

Hledejte práci, která vám přináší radost a růst, ale neočekávejte, že bude dokonalá hned na první dobrou.

2 ZÁKONY DŽUNGLE A JAK PŘEŽÍT V PRÁCI

Džungle už dávno není jen o liánách a řevu šelem. Dnes má podobu klimatizovaného open space[2], kde místo tygrů potkáváte manažera, který si plete leadership s mikromanagementem, a kolegy, kteří místo práce skrolují na TikToku, nebo ladí playlist na Spotify. Na první pohled působí všechno bezpečně a pohodlně: káva zdarma, ergonomická židle, občas miska s ovocem. V téhle džungli vás nesežere šelma, ale pasivní agrese a nenápadné hry o vliv.

V kancelářské džungli nevyhrává ten nejhlasitější ani ten, kdo vybojuje poslední slovo. Přežívají spíš ti, kteří ovládají umění tichého přežití. Trocha diplomacie, špetka psychologie a schopnost ustát situace, o kterých by se vám ve škole, ani ve snu nezdálo. Mluvíme o nepsaných pravidlech, o kterých se nahlas nediskutuje, ale všichni

2 **Open space** je typ uspořádání kanceláře, kde pracuje více lidí v jednom velkém, otevřeném prostoru – bez klasických zdí a samostatných kanceláří.

je nějak podvědomě cítí: co se smí, co se radši nedělá, kdy mlčet a kdy naopak promluvit. S kávou v ruce, s nadhledem a bez zbytečné dramatičnosti si pojďme připomenout jen pár základních pravidel, která vám můžou zachránit den, pracovní místo a někdy i život.

Vtípek na začátek

2.1 Pravidelně se sprchujte a používejte deodorant

Ano, musím to říct nahlas. Tohle není reklama na kosmetiku, ani žádná placená spolupráce. Je to základní pravidlo ohleduplnosti. Vaše přirozená vůně je příjemná vám, ale kolegovi u vedlejšího stolu už tolik ne. Jedno z mých nejúspěšnějších videí se věnovalo právě tomu, jak taktně říct smradlavému kolegovi, aby se o sebe začal starat. Myslela jsem, že to bude okrajové téma, ale reakce? Tisíce komentářů a lajků. Ukázalo se, že hygiena na pracovišti je častější problém, než si myslíme, a přitom se o ní téměř nemluví. Deodorant je nezbytná pracovní pomůcka a pravidelná sprcha je pro profesní život stejně důležitá jako čisté oblečení nebo slušné chování. Jestli přemýšlíte, zda se vás to týká, možná se raději běžte hned osprchovat.

Jak říct kolegovi, že smrdí?

2.2 Neohrožujte kolegy svým obědem

Vůni čerstvých vajíček, ryb, česneku nebo zrajících sýrů nemusí kolegové ocenit, a proto je dobré si takový oběd vzít ven nebo na home-office. Oběd má být pauza, ne chemický útok. Jenže v open space se z něj občas stane zbraň hromadného ničení. Česneková polévka, rybí karbanátky nebo obalované Olomoucké tvarůžky vám možná doma chutnají, ale v kanceláři přemění klidné pracovní prostředí na bojovou zónu.

Kuchyňka existuje z nějakého důvodu, a když víte, že vaše jídlo zapáchá na sto honů, vezměte si ho ven. Vaši kolegové vám poděkují. Ostatně, stejně jako vy nechcete poslouchat, jak vedle někdo chroupe mrkev nebo rýžové chlebíčky během porady, oni nechtějí strávit odpoledne v oblaku česnekových výparů.

2.3 Telefonování s maminkou

Jestli vaše maminka vaří skvělou svíčkovou a občas vám vypere smradlavé ponožky, tak je to v pořádku. Jestli máte tendence volat domů ráno, kdy utvrdíte rodiče, že jste opravdu snídali a vyčistili si zuby, poté ještě několikrát za den vyřešíte problém kašlajícího kocoura Bobeše a na závěr zavoláte, že se zdržíte v práci o 8 minut déle, a proto přijdete později domů na společnou večeři, tak je asi něco v nepořádku. Vztahy v rodinách jsou složité a není vždy dobré řešit všechno před kolegy. Pokud netoužíte po nálepce podivína, řešte je raději v soukromí.

„Soukromí patří domů, jinak se z práce stává reality show."

2.4 Vztahy na pracovišti aneb Práce není seznamka!

Jasně, s kolegy často trávíte víc času než s vlastní rodinou, takže sympatie, blízkost i přátelství vznikají naprosto přirozeně. Jenže hranice mezi nevinnou kávou po práci a něčím víc bývá v pracovním prostředí překvapivě křehká.

Flirt na chodbě? Může být vzrušující až do chvíle, než se o něm dozví půlka společnosti. Románek s nadřízeným? Risk jako blázen. Stačí špatně nastavené hranice a najednou se řeší, jestli jde o lásku, nebo protekci.

Pozor na drby a pomlouvání. Pár „nevinných" vět u kávovaru totiž dokáže rozpoutat větší peklo, než by člověk čekal. Pomluvy ničemu nepomáhají, naopak ničí vztahy, důvěru i reputaci. Firemní prostředí má svá nepsaná pravidla a jedno z nich zní: co se stane po pracovní době, nemusí vědět celá kancelář. Nicméně všichni dobře víme, jak to chodí. Jakmile se někde něco šustne, firemní šeptanda bývá rychlejší než Wi-Fi v zasedačce. Zapomínat by se nemělo ani na obyčejnou slušnost. Práce stojí hlavně na lidech a tam, kde jsou lidé, je potřeba férová komunikace.

tip Profesionalita se pozná v nepohodlných chvílích. Když uděláte chybu, přiznejte ji. Když se kolem vás šíří drby, nebuďte jejich součástí. Respekt si v práci nezískáte tím, jak dobře umíte mluvit o druhých, ale tím, jak se chováte, když by bylo snazší mlčet.

2.4.1 Sex na pracovišti

Na první pohled se může jevit jako super nápad. V prázdné kanceláři strhnete vše, co je na stole na zem. Papíry a propisky létají vzduchem a hrnek se tříští o zem. Divočina a vášeň jako z filmu. Vy přijdete na jiné myšlenky, spálíte nějaké ty přebytečné kalorie z pracovního oběda a ten adrenalin z toho, že vás někdo přistihne, to prostě zní skvěle. Všechno je zalité sluncem jen do doby, než na vás opravdu někdo přijde. Ve většině případů skončíte tak, že si půjdete hledat novou práci. Nemluvě o tom, že rozbitý monitor, který jste shodili ze stolu, vám dají k úhradě a naúčtují vám rovnou i nový koberec. Jsou jednoduše věci, které na pracoviště opravdu nepatří a tohle je jedna z nich.

„Ne nadarmo se říká:
Co je v domě, není pro mě."

2.4.2 Proč jde o špatný nápad z pohledu HR?

Z pohledu HR je vztah na pracovišti mnohem větší problém, než si většina lidí připouští. Mnoho společností má etické kodexy a interní pravidla, která podobné vztahy přímo zakazují, nebo minimálně velmi přísně upravují. Jakmile je do vztahu zapojený nadřízený a podřízený, vzniká střet zájmů, který může rychle narušit fungování celého týmu. Ostatní začnou pochybovat o férovosti, řeší protekci, nadržování nebo rozdílný přístup. Důvěra mizí mnohem rychleji, než se buduje. Stačí navíc jeden konflikt, nepovedený rozchod, nebo špatně pochopená situace a celý vztah se může změnit v pracovněprávní problém. V krajním případě i v obvinění z obtěžování.

Ve finále to může mít velmi konkrétní dopad na kariéru jednoho nebo obou zúčastněných. Ne každá firma totiž podobné situace toleruje. Když už se stane, že vám někdo z práce začne být až příliš sympatický, zkuste si položit jednoduchou otázku: „Byl/a bych ochotný/á kvůli tomuhle vztahu přijít o práci?" Pokud porušíte firemní

pravidla a ocitnete se ve vztahu s někým z vedení, je dost možné, že budete nakonec hledat nové zaměstnání právě vy. Neočekávejte, že odejde člověk s větší mocí nebo vyšší pozicí. V podobných příbězích většinou odchází ten slabší.

2.5 Firemní akce a večírky

Firemní večírky mají zvláštní schopnost v lidech probudit pocit, že na jeden večer přestávají platit pracovní pravidla. Stačí pár drinků a z kolegů se najednou stávají nejlepší kamarádi, stand-up komici nebo lidé, kteří říkají věci, kterých druhý den litují. Firemní večírek je pořád součást práce a některé momenty mají mnohem delší životnost než ranní kocovina. Pomluvy na účet šéfa mohou znít lákavě, zvlášť když se zdá, že nikdo neposlouchá a on právě v tu chvíli stojí hned za vámi.

Proč se vyplatí vždy aspoň na chvíli dorazit? Účast na akci bývá většinou dobrovolná a mnoha lidem se nechce. Slušné je tam aspoň na chvíli dorazit, třeba na jeden drink a na hodinu poklábosit s kolegy. Ano, také bych raději koukala doma na Netflix. Nicméně cílem není zábava, ale ukázat, že vám na společnosti záleží, i když se tam necítíte jako ryba ve vodě. Zajímáte se o své kolegy, i když vás upřímně vůbec nezajímají. Stačí jen pár otázek na věci, které jsou pro ně důležité a hned vás budou mít raději a udělají pro vás cokoliv. Navíc firemní večírky bývají dobrou šancí se trochu propojit s lidmi, které znáte jen z e-mailů. Věta „Aha, vy jste ta Jana, co mi vždycky zamítá faktury?“ dokáže prolomit ledy víc než pět motivačních workshopů.

2.5.1 Co byste na večírku rozhodně neměli dělat?

Přijít s partnerem na akci, kde je v pozvánce jasně uvedeno „bez doprovodu“, není projev kreativity. Není prostor pro výklad ve stylu „ale když jde o manželku, tak to snad nevadí“. Vadí. Organizátoři neřeší, jestli přivedete manžela, sestřenici nebo psa, akce je jednoduše určená jen pro zaměstnance. Pokud na pozvánce stojí černé na bílém bez doprovodu, neexperimentujte. Ušetříte si trapas

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy HR bizár - To nevymyslíš!**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.